

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum prophetia sit de conclusionibus scibilibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

liter non intuentur, potest vnum sine alio videri.

Ad vii. dicendum, quod habitus infusus est perfectior quam acquisitus secundum genus suum, scilicet ratione originis & ratione eius propter quod datur, quod est altius eo ad quod ordinatur habitus acquisitus: sed quantum ad modum habendi vel proficiendi, nihil prohibet habitum acquisitum perfectionem esse: sicut pater quod per habitum fidei infusum, non ita perfecte videmus credibilia: sicut per habitum scientiarum acquisitum conclusiones scientiarum. Et similiter lumen propheticum quod sit infusum: non tamen ita perfecte existit nobis sicut habitus acquisitus, quod etiam dignitatem habituum infusorum attestatur: quia ex eorum altitudine contingit, ut humana infusitas eos plene possidere non possit.

Ad viii. dicendum, quod ratio illa procederet, si lumen quo perfunditur mens prophete, esset habitus: non autem si ponamus habilitatem ad percipiendum lumen prae dictum esse habitum vel quod sit habitum, cum ex eodem possit esse aliquis habitus, ut illuminetur de quocumque.

Ad ix. dicendum, quod qualiter formatio spiritus de nouo regrat ad prophetica reuelatione, infra dicet. Ad x. dicendum, quod licet inspiratio habitus non nominet: tamen ex hoc non potest probari, quod prophetia non sit habitus. Conuersum est enim, quod habitus per actus definiantur.

Ad xi. dicendum, quod videre secundum philosophum dupliciter dicitur, scilicet habitu & actu. unde & visio actus & habitum nominare potest.

Ad xii. dicendum, quod lumen propheticum, non est qualitas difficile mobilis: sed aliquid transiens, & secundum hoc loquuntur auctoritates in dactis: sed habitus illa quae remanet ad illustrationem denuo percipiendam, non est facile mobilis: immo diu permanet nisi in propheta fiat magna transmutatio, per quam talis habitus tollitur.

Ad primam vero eorum, quae sunt in contrarium dicendum, quod quia actus totaliter ab habitu oriuntur, id in illa philosophi diuisione actus ad habitum reducitur, vel etiam ad passionem, eo quod passio actus quidam est anima, ut in rati & concupiscere: prophetia autem quantum ad ipsam visionem prophetiae est actus quidam mentis: quantum vero ad lumen, quod raptum & quasi per modum pererrant sentis recipitur, est similis passioni, prout in intellectiva parte receptio passio dicitur: quia intelligere quidam pati est, ut dicitur in 3. de Anima. Vel potest dici quod illa diuisione philosophi si membra diuisionis proprie accipiantur, non sufficienter comprehendit omnia quae in anima sunt: sed ea tantum quae ad materiam moralem pertineat, de qua philosophus intendit, sicut patet per exempla, quibus ibidem philosophus exponit.

Ad ii. dicendum, quod non omne quod cognoscitur aliquo habitu, cognoscitur: sed solum illud de quo perfecta cognitio habetur. Sunt enim actus imperfecti in nobis, qui ex habitu non procedunt.

Ad iii. dicendum, quod in scientiis demonstratiuis sunt quaedam conclusiones, in quibus particulares conclusiones, quasi in quibusdam seminibus, virtualiter continentur. Vnde ille qui habet habitum illorum conclusionum, non se habet ad particulares conclusiones, nisi in potentia remota quae indiget motore ut in actu pingat: sed in rebus prophetabilibus non est talis ordo, ut quaedam ex alijs primis deducantur, ut sic qui habet notitiam primorum habituum, habeat notitiam sub quadam conclusionem habituum secundorum. Vnde ratio non sequitur.

Ad iiii. dicendum, quod intellectus alio modo perficitur prophetia, & fide: prophetia enim perficit intellectum

lectum secundum se, unde oportet ut ea ad quod propheta est, perfectus dono prophetiae, possit distinde inspicere: sed fides perficit intellectum in ordine ad affectum. Actus enim fidei est intellectus imperati a voluntate. unde per fidem intellectus nihil aliud habet, nisi ut sit paratus ad assentiendum his, quae Deus credi mandatur. Et hinc est, quod fides assimilatur auditui: sed prophetia visioni. Et sic non oportet, quod habes habitum fidei distinde cognoscat omnia credibilia, sicut oportet de habete habitu prophetiae, quod omnia prophetabilia distinde cognoscat.

ARTICVLVS II.

Primum prophetia sit de conclusionibus sciabilibus.

Secundo queritur, utrum prophetia sit de conclusionibus sciabilibus. Et videtur quod non, quia prophetia est inspiratio, resu euens inobilitate denuntians. Euentus autem reru dicuntur futura contingetia, cuiusmodi non sunt conclusiones scientiarum demonstratiuarum: ergo de talibus non potest esse prophetia.

¶ 2. Prae. Hier. dicit, quod prophetia est signum diuinae praesentiae: praesentia autem de futuris est. cum igitur futura praecipue contingetia de quibus maxime videtur esse prophetia, non possunt esse conclusiones alicuius scientiae, videtur quod non possit de conclusionibus sciabilibus esse prophetia.

¶ 3. Prae. Natura non abundat in superfluis, nec deficit in necessarijs, & multo minus Deus, cuius actio est ordinatissima: sed homo ad sciendum conclusiones scientiarum demonstratiuarum, habet aliam viam, quam prophetiam scilicet per principia per se nota: ergo videtur quod superfluum esset si huiusmodi per prophetiam cognosceretur.

¶ 4. Prae. Diuersus modus generationis est iudicij diuersitatis speciei. unde mures generati ex semine, non possunt esse eiusdem speciei cum illis qui generantur ex putrefactione, ut Commen. dicit 8. Phyl. sed homines naturaliter conclusiones scientiarum demonstratiuarum ex principijs per se notis accipiunt: si igitur sunt aliqui homines, qui alio modo scientias demonstratiuas accipiunt, utpote per prophetiam, erunt alterius speciei, & equiuoce homines dicentur, quod est absurdum.

¶ 5. Prae. Scientiae demonstratiuae sunt de his, quae se habent indifferenter ad omne tempus: sed prophetia non similiter se habet ad omne tempus: immo quandoque spiritus prophetarum tangit cor prophetae de praesenti, & non de futuro, quandoque e contrario, ut Greg. dicit super Ezech. ergo prophetia non est de illis, de quibus est scientia.

¶ 6. Prae. Ad ea quae per prophetiam sciuntur, non eodem modo se habet mens prophetae & cuiuslibet que alterius: sed in omnibus quae sciuntur per demonstrationem, idem est iudicium prophetae & cuiuslibet que alterius scientis illud, & neuter alteri praefertur, ut dicit Rabbi Moyses. ergo de his quae per demonstrationem sciuntur, non est prophetia.

¶ 7. Prae. Ad ea quae per prophetiam sciuntur, non eodem modo se habet mens prophetae & cuiuslibet que alterius: sed in omnibus quae sciuntur per demonstrationem, idem est iudicium prophetae & cuiuslibet que alterius scientis illud, & neuter alteri praefertur, ut dicit Rabbi Moyses. ergo de his quae per demonstrationem sciuntur, non est prophetia.

¶ 8. Prae. Sed contra, Prophetis non credimus, nisi quatenus spiritu prophetae inspirantur: sed illis, quae sunt scripta in libris prophetarum, oportet nos fidem adhibere, etiam si pertineant ad conclusiones scientiarum, utpote, quod dicitur, qui firmavit terram super aquas: vel si qua sunt alia, ergo prophetis spiritus inspirat prophetas etiam de conclusionibus scientiarum.

¶ 9. Prae. Sicut se habet gratia signorum ad operandum ea, quae sunt super virtutem naturae, ita se habet donum prophetiae ad cognoscendum ea, quae naturaliter cognitionem excedunt: sed per gratiam signorum

Quaest. dist. S. Tho. AAA 4 non

a. 2. q. 171. 2.
Gl. or. matr.
sup illud
Ecc. nungo
conspicitur.

7. Met. com.
8. & 11. &
11. 12. ca. 17.
& 18.

Hom. 1. non
multum pro
cul a princ.
in Ezech.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

